

Dr. Bakó Ferenc etnográfus, muzeológus

Született: 1917. augusztus 28. Nagyvárad

Meghalt: 1998. november 14. Eger

Egerben éretts. (1935), a bp.-i Néprajzi Múzeumban muzeológusi bizonyítványt (1941), a Pázmány Péter Tudományegyetemen történelem–földrajz szakos tanári okl. szerzett (1944), az ELTE BTK-n doktorált (1974). A történelem (néprajz) tudományok kandidátusa (1974), doktora (1988).

A II. világháborúban katonai szolgálatot teljesített (1942–1944), amerikai hadifogságban volt (1944–1947). A Magyar Nemzeti Múzeum muzeológusa (1947–1950), a sárospataki Rákóczi Múzeum alapító igazgatója (1950–1952), a Heves-Egri Múzeum (1952–1957), ill. az egri Dobó István Vármúzeum igazgatója, egyúttal a Heves Megyei Múzeumok szervezője és igazgatója (1952–1979).

A Heves megyei falvak és településformák történetével, népi építkezéssel, népi iparokkal, ill. a népszokások és a népi kultúra etnikai jellemzőinek vizsgálatával foglalkozott. Feldolgozta az egri borospincék és a bükki barlanglakások néprajzi és kultúrtörténeti vonatkozásait. Vezető szerepet játszott abban, hogy megkezdődött az egri vár műemléki helyreállítása. Az egri múzeum igazgatójaként kezdeményezte az Egri Képtár (1958), ill. az egri népművészeti és természettudományi állandó kiállítás megnyitását (1958), majd ismét megnyitotta a Gárdonyi Géza Emlékmúzeumot (1961). Az 1960-as–1970-es években, mint a megyei múzeumi szervezet igazgatója sorra nyitotta meg a tájházakat (Abasár, Átány, Kiszána, Mikófalva, Nagyréde, Noszvaj, Verpelét stb.). Vezetése alatt indult meg az É-mo.-i magyarság, a palóc népcsoport néprajzi, történeti és nyelvészeti kutatása (1967–1987), ezzel párhuzamosan kialakította az országban egyedülálló Palóc Adattárat. Muzeológusként több ezer műtárgyat gyűjtött össze a népi kismesterségektől a szőlészeti-borászati eszközökön keresztül a pásztorfaragásokig, ezzel összefüggésben maga is több tízezer fényképfelvételt készített.